

Kondor Katalin: Hallgat a mély

2025 január 28. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Különös nép ez a magyar.

József Attila csodaszép verse óta (is) tudjuk, „hogy fecseg a felszín, hallgat a mély”. Hallgat nálunk is, mert sok-sok év óta feszít bennünket a számos kibeszéletlen történelmi szenvedésünk, melyekről mindmáig nem kaptunk

elegendő és szinte tájékoztatást. Hogy ezek melyek, s kinek az érdeke, s főként miért érdeke, hogy a valóságot mindmáig eltitkolja, azt sokan sejtjük, és szinte vég nélkül sorolhatnánk, de végtére is nem feltétlenül újságírói, sokkal inkább történészi feladat a történelmi események hamisítatlan tisztázása.

Mindez azért jutott az eszembe, mert pár napja, éppen január 19-én egy kedves ismerősöm az alábbi történelmi emlékünnepre hívta fel a figyelmemet, mégpedig a kitelepítések, pontosabban a kitelepítettek emlékünnepe. Melynek napja január 19-én van, illetve volt. A figyelemfelhívást egy csodaszép vers jelentette, az illető ugyanis tudta, hogy újságírói pályafutásom során számos kitelepített emberrel készítettem interjút. Sajnos a vers küldője nem közölte a költő nevét, de nem baj, az „emlékvers” gyönyörű. Íme:

„A tél már engem utolért,
felsejlik bennem száz emlék...
Örökre mellkasomban vert tanyát:
miért ne lenne
Magyarhon – a Hazám?

Kérdést feltenni? – féltem még.
Évek múltak, kérdeztem én...
Választ nem kaptam, hogy: miért?
válaszra várt egy nemzedék.

Ma már visszaemlékezem,
amit egykor titkolni kénytelen
voltam én, és volt anyám,
szép ifjúsága hajnalán.

Mikor árnyak jártak a ház alatt,
és kendők zokogtak zajtalan,
Bekopogtak a kertkapun, hogy gyorsan
fussunk és szótlantul,
különben visznek, mert muszáj!
Más földön, más ország vár.

Álmos és szürke lett a ház,
fölkapkodtuk a ruhánk,
akkor Anyuka szólt, hogy „indulás,
vagy nem láthatjuk egymást soha tán”.

Félelem vert bennem tanyát,
erdőn és sötét éjen át,
Anyuka megfogta kezem
– talán még jól emlékezem -
fogta, és tudta, hogy hol az út,
erdőn át, mi a városba fut,
ahol majd biztonság vár reánk,

Anyuka mondta, hogy
indulás...

Szólnék én, de nem tudok,
mert szavanként könnyel áztatom
a múlt megélt bánatát...
Anyuka minden szép szavát,
a sötét erdőt, mi átkarolt,
a szomszédot, ki hírt hozott,
a magyar himnusz dallamát,
az evangélium balzsamát...”

Különös nép ez a magyar. Bírja türelemmel, hogy megvárja a választ nehéz és szenvedésteli történelmének

számtalan fejezetére, melyre kétely nélküli választ sosem kapott, de vár, egyre csak vár. Közben persze múlik felette is az élet. De még csak az sem történik meg rendszeresen, hogy hiteles könyvekben, történelmi emlékiratokban, színdarabokban, filmekben tudassuk és mutassuk meg az utánunk következőknek, hogy mi történt ebben az országban. Hány, de hány szívszorító történet hangzott el már az elmúlt esztendő „magyar gulágjain” megtartott emlékünnepeken, hányan meséltek rettenetes sorsukról a táborokba kitelepített ártatlan emberek, én úgy látom, már csak néhány, még él? – túlél? – próbálkozik azzal, hogy ellenálljon a „felejtés” emberi tulajdonság eluralkodásának. Magam évek óta azt tapasztalom, hogy bizony felejtünk. S ez – mármint az, hogy ne így legyen – megkívánja, hogy a valódi történelmünket sosem hagyjuk feledésbe merülni. Mert ma ott tart a világ, hogy kipipálandó lett szinte minden, ami érték. Pár mondatos hírt adunk történelmi ünnepeink zöméről, többnyire nem lélekhez szóló módon, és kész, elintéztetett. Nem akarok elhozakodni azzal, hogy mindez javítható, ha megfelel? emberek kerülnek megfelel? helyekre, de alighanem ez a lényeg. Ne egy magánlevél, egy csodaszép és szomorú vers hívja fel a figyelmet arra, hogy szomorú történelmünk egy-egy emlékünnepeinek méltó keretet adjunk.

A magyar történelem csodálatos, és szomorúságában is hatalmas tanítóereje van. Megbecsülni, elmesélni, felidézni, a róla írókat, filmeseket, színházakat támogatni kötelesség. Hála istennek sok örömről is be tudnánk számolni. Amikor ezt a cikket írom, január 22. van, a magyar kultúra napja. Kölcsey Ferenc 1823-ban állítólag e napon fejezte be a Himnusz kéziratát. Szép nap! Méltó a megbecsülésre, emlékezésre, gondolkodásra, olvasásra, ünneplésre s arra, hogy hódoljunk a magyar kultúra előtt. Persze nem mindegy, hogyan. Mindenképpen méltó módon. S akkor hadd idézzem ide egyik kedves barátom minapi tapasztalatát és megjegyzését, mellyel azt próbálom bizonyítani, hogy az ördög bizony a részletekben rejlik. Nos, „2024. december 21-én zsúfolásig megtelt a Parlament, gyerekzsivaj töltötte meg a törvényhozás házát, sárga, kék, piros, zöld szín? e-on feliratú baseball sapkás gyerekekkel. Kik azok a »feln?ttek«, akik rájuk adták az USA egyik »szimbólumát«?! Az Országház templom, még akkor is, ha sokan szégyent hoznak rá, hazaáruló módon viselkednek és cselekednek benne. ?felsége, a Szent Korona jelenléte mellett. Ez önfeladás az önállóság helyett!”

Nos, mily igaz, hogy az ördög bizony a részletekben rejlik. Nem ártana ezt tudomásul venni.

Kondor Katalin

A szerző újságíró

www.magyarhirlap.hu

Ajánló

